

- 4) Artykuł 30 dyrektywy 2004/38 zobowiązuje państwa członkowskie do podjęcia wszelkich środków niezbędnych do tego, aby zainteresowany zrozumiał treść i skutki tej decyzji wydanej na podstawie art. 27 ust. 1 tej dyrektywy, ale nie wymaga on, aby zainteresowany był powiadamiany o tej decyzji w języku, który rozumie lub co do którego można w uzasadniony sposób przypuszczać, że jest dla niego zrozumiały, w sytuacji gdy nie złożył on stosownego wniosku.

⁽¹⁾ Dz.U. C 211 z 13.6.2016.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 20 września 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Oradea – Rumunia) – Ruxandra Paula Andriciuc i in./ Banca Românească SA

(Sprawa C-186/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Ochrona konsumentów — Dyrektywa 93/13/EWG — Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich — Artykuł 3 ust. 1 i art. 4 ust. 2 — Ocena nieuczciwego charakteru warunków umownych — Umowa kredytowa zawarta w walucie obcej — Ryzyko kursowe w całości obciążające konsumenta — Znacząca nierównowaga wynikających z umowy praw i obowiązków stron — Moment, w którym należy oceniać znaczącą nierównowagę — Warunki „wyrażone prostym i zrozumiałym językiem” — Poziom informacji, który musi zostać zapewniony przez bank)

(2017/C 382/24)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Oradea

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ruxandra Paula Andriciuc i in.

Strona pozwana: Banca Românească SA

Sentencja

- 1) Artykuł 4 ust. 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „głównego przedmiotu umowy” w rozumieniu tego przepisu obejmuje warunek umowny, taki jak ten rozpatrywany w postępowaniu głównym, ujęty w umowie o kredyt w walucie obcej, który nie był indywidualnie negocjowany i na mocy którego kredyt należy spłacić w tej samej walucie obcej co waluta, w której został on zaciągnięty, w wypadku gdy warunek ten określa podstawowe świadczenie charakteryzujące tę umowę. W konsekwencji warunku tego nie można uznać za nieuczciwy, o ile jest on wyrażony prostym i zrozumiałym językiem.
- 2) Artykuł 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że wymóg wyrażenia warunku umownego prostym i zrozumiałym językiem oznacza, że w wypadku umów kredytowych instytucje finansowe muszą zapewnić kredytobiorcom informacje wystarczające do podjęcia przez nich świadomych i rozważnych decyzji. W tym względzie wymóg ów oznacza, że warunek dotyczący spłaty kredytu w tej samej walucie obcej co waluta, w której kredyt został zaciągnięty, musi zostać rozumiany przez konsumenta zarówno w aspekcie formalnym i gramatycznym, jak i w odniesieniu do jego konkretnego zakresu, tak aby właściwie poinformowany oraz dostatecznie uważny i rozsądny przeciętny konsument mógł nie tylko dowiedzieć się o możliwości wzrostu lub spadku wartości waluty obcej, w której kredyt został zaciągnięty, ale również oszacować – potencjalnie istotne – konsekwencje ekonomiczne takiego warunku dla swoich zobowiązań finansowych. Do sądu krajowego należy dokonanie niezbędnych ustaleń w tym zakresie.

- 3) Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że oceny nieuczciwego charakteru warunku umownego należy dokonywać w odniesieniu do momentu zawarcia danej umowy, z uwzględnieniem ogółu okoliczności, które mogły być znane przedsiębiorcy w owym momencie i mogły mieć wpływ na późniejsze jej wykonanie. Do sądu odsyłającego należy ocena istnienia ewentualnej nierównowagi w rozumieniu rzeczzonego przepisu, której to oceny należy dokonać w świetle ogółu okoliczności faktycznych sprawy w postępowaniu głównym i z uwzględnieniem między innymi fachowej wiedzy przedsiębiorcy, w tym przypadku banku, w zakresie ewentualnych wahań kursów wymiany i ryzyka wiążących się z zaciągnięciem kredytu w walucie obcej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 243 z 4.7.2016.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 20 września 2017 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha – Hiszpania) – Elecdey Carcelen SA (C-215/16), Energías Eólicas de Cuenca SA (C-216/16), Iberenova Promociones SAU (C-220/16), Iberdrola Renovables Castilla La Mancha SA (C-221/16)/Comunidad Autónoma de Castilla-La Mancha

(Sprawy połączone C-215/16, C-216/16, C-220/16 i C-221/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Środowisko — Energia elektryczna pochodzenia wiatrowego — Dyrektywa 2009/28/WE — Promowanie stosowania energii ze źródeł odnawialnych — Artykuł 2 akapit drugi lit. k) — System pomocy — Artykuł 13 ust. 1 akapit drugi lit. e) — Opłaty administracyjne — Dyrektywa 2008/118/WE — Ogólne zasady dotyczące podatku akcyzowego — Artykuł 1 ust. 2 — Dodatkowe podatki pośrednie służące szczególnym celom — Dyrektywa 2003/96/WE — Opodatkowanie produktów energetycznych i energii elektrycznej — Artykuł 4 — Minimalne opodatkowanie energii — Opłata obciążająca turbiny wiatrowe przeznaczone do produkcji energii elektrycznej]

(2017/C 382/25)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Elecdey Carcelen SA (C-215/16), Energías Eólicas de Cuenca SA (C-216/16), Iberenova Promociones SAU (C-220/16), Iberdrola Renovables Castilla La Mancha SA (C-221/16)

Strona pozwana: Comunidad Autónoma de Castilla-La Mancha

Sentencja

- 1) Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającą i w następstwie uchylającą dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE, a w szczególności jej art. 2 akapit drugi lit. k) i art. 13 ust. 1 akapit drugi lit. e), należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia ona się uregulowaniu krajowemu takiemu jak będące przedmiotem postępowania głównego, które przewiduje pobór opłaty obciążającej turbiny wiatrowe przeznaczone do produkcji energii elektrycznej.